

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

Газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видав. Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, закорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українській Робітничій Домі, на розі вулиць Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Мані.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

Редакція за оголошення не відповідає.

ПОЛІЦІЯ СКОЇФІСКУВАЛА "ВОРКЕРА"

Торонтоська поліція у своєму наступі на свободу комуністичного слова скоїфіскувала останнє видання органу Комуністичної Партії Канади — "Воркера". В вівторок, 29-го серпня поліція наїхала в Торонто на друкарню, в якій друкувався "Воркер", скоїфіскувала "Воркера" і загрозила не тільки друкарям, але й зайнятим їм, що набирали та складали "злочинну" літературу.

Така свобода слова в демократичній країні. Поліція сама диктує закони й сама їх виконує, розуміється, за повною згодою старших законодавців демократії.

Капіталісти бояться слова правди. Вони його називають злочинним. Вони не хочуть, щоб друковане слово викривало перед робітничим класом капіталістичного визиску та класово-робітничий доборобу. Вони, перед обличчям народолюбного в країні безробіття, не хочуть, щоб робітничі газети вказували на причини цього безробіття та класово-робітничий доборобу проти раціоналізації, проти системи "speed-up", проти знижки зарплати і погіршення умови праці Капіталістична класа, яка має свої величезні газети, що виходять по три рази на день по 50 сторінок, боїться невеличкої робітничої газети, що виходить раз на тиждень на чотирьох сторінках. Вона позбавляє робітничий клас одиноким способом порозуміння між собою. Торонтоська поліція не тільки замікнула комуністів і радикальних робітничих організацій уста, не тільки заборонила їм митинги демонстрації, але вона не хоче, щоб торонтоські робітничі повідомляли робітничий клас Канади про все, що з ними робить "демократична" поліція.

Зараз в Гемптоні, в сусідстві коло Торонто, великий страйк в Ітінгтоні Сіті Кар Ко. Робітники не витримали раціоналізації та наступу капіталу на їхній бідний зарплаток і застрайкували. Комуністи і їхні друковані слова стали на чолі страйку того страйку. Друковане робітничє слово тут так само мало відіграти величезну роль. Тому треба його зникнути.

З Канади депортують назад до Англії привезених залізничними компаніями робітників, а міністер англійського "робітничого уряду" Томас порозумівається з батьками канадської демократії, щоб перевести з Англії до Канади хоч пару сот тисяч англійських безробітних. Робітничі преса диктує їм коштами і за це треба її замкнути уста.

В західній Канаді високо абжаж. Цього року не дешево вже робітників із слуху на живих, бо в західній Канаді й без того зараз вже відчувається безробіття. Незадовго робітничий клас фармів назине в міста, нічого не заробивши на жнивах. Капіталісти знають, що це буде велика маса безробітних і вони не хочуть, щоб робітничі газети говорили до них, щоб організували їх та провадили в бій за виборення права на життя. Тому вони замкнули її уста. Але тим голосніше працюючі повинні сказати: робітничі газети, друковане робітничє слово повинно й буде жити!

ЯК СВЯТА "СТІНА ПЛАЧУ" В ЄРУСАЛІМИ НАРОБИЛА ПЛАЧУ ПО ЦІЛІ ПАЛЕСТИНИ.

"Свята земля" за останній місяць була тереном великих кровяних подій. Відбувалася страшна різня по цілій Палестині між єврейським і арабським населенням. За що? Кажуть, що за "святу" єрусалимську "Стіну плачу".

Євреї уважають ту стіну частиною зруйнованого старинного єрусалимського храму, а араби уважають її своєю свяченою, частиною своєї сусідньої божиці Омара. Так на ту святу "Стіну плачу" претендували араби і євреї і стала вона між ними стіною ненависті. Правда, стояла вона між ними цілі сотні літ і перед тим, але чомусь ми не чули про таку різню між населенням Палестини в ті часи, як чуємо зараз. Видно, що та "Стіна плачу" перетворилася в політичну авантюру, за якою приховані імперіалістичні інтереси тих, хто після світової війни побудував сотки отаких стін плачу між народами і через які мільйони народів проливають гіркотні слези. Тож глянемо ми аршики далі поза ту єрусалимську "Стіну плачу", бо за стіною світа більше й може ми найдемо справжні причини єврейсько-арабської різни по "Стіною плачу".

Палестина — це бувала турецька провінція в Малій Азії, 400 літ була вона турецькою провінцією. В часі світової війни, власне в 1917 році, англійські війська і британсько-арабські під проводом лорда Аленбі завняли Палестину. Від того часу перестала вона бути турецькою провінцією.

Чим же вона стала? Вона стала тим, чим зробила її Ліга Націй. А Ліга Націй зробила її тим, чим зробила вона Західну Україну, Привкарпатську Україну, Сирію, Західну Білорусь і багато інших країн та народів.

Ліга Націй зробила Палестину "мандатною територією", тобто такою, що й не самостійна вона і майже до нікого не належить, але над нею матиме хтось мандат, щоб нею керувати. Над Палестину, як і над іншими подібними землями, що ото після Лиги Націй до самостійності ще "не досіли" і мусять мати няньку, Ліга Націй дала мандат тим, які перші завняли її своїми військами.

Не мурована єрусалимська "Стіна плачу" стала причиною

єврейсько-арабської різни, але стіна (політика) лордів Балфурів та Медчетів, політика фактичного творення єврейської держави, політика англо-єврейського націонал-шовінізму, а по суті — імперіалістична політика англійського капіталізму.

Палестина — це один із шляхів до малоазійської нафти, це колоніальна політика неможливого англійського капіталу. І на його перехресних стежках неминуче вибухнуть отакі кровяні події — бо вони потрібні капіталістам для того, щоб зміцнювати у мандатних територіях свою владу, щоб перед цим світом виправдати потребу догляду цивілізованих держав над подібними "відсталими" народами.

Єврейське населення Палестини майже на одну третину менше від населення арабського. А політика капіталістичних мандаторів поділила це населення "Стіною плачу" так: "Ви, араби, беріть камінь, а ви, євреї, плачте". Провідники сіоністів, та лорди захоплювали всі краші землі Палестини, а арабів заганяли на піски. Бідним арабам залишили камінно-пісковаті землі, а бідному єврейському населенню слюзи. Робітничі організації розв'язали, Комуністичну Партію Палестини, що її членами є араби і євреї — заганяли в підземелля. Коли ж комуністична партія дала запитання "до кого повинна належати земля", то арабське селенство (федахи) відповіло: "нам, бо на ній працюємо", і почало ділити між собою землю.

Отже "Стіна плачу" між арабським та єврейським населенням Палестини — це не оті стародавні камінь в Єрусалимі — це стіна імперіалістично-капіталістичної політики, що її збудували між єврейським і арабським населенням лорди Балфур, Медчет і їм подібні під владою англійської Лиги Націй. Лорд Медчет це є відомий містер Мендєлєв оборонити довірку цих лордів в Палестині і у всіх колоніях.

РОБІТНИЧА КЛАСА І ЇЇ ЗАВДАННЯ.

В Німеччині є українська культурно-освітня організація, яка називається Культурно-Освітнє Об'єднання Українських Робітників в Німеччині "Вольф". Та організація видає на мініорграфі свої бюлетені п. н. "Український Робітник", якими обслуговує свої культурно-освітні потреби. В 9-му числі того бюлетеня наведено дуже цікаву статтю на організаційну тему, яку подіємо наші і яку рекомендуємо нашим читачам, а зокрема освітнім-гурткам наших організацій для гуртового читання.

"Підчас соціальної революції пролетарі не мають що втратити, лише свої кайдани, а здобути можуть цілий світ... Пролетарі всіх країн, єднитесь!" Такими словами кінчається Комуністичний Маніфест, що вперше вийшов у світ перед 82 роками. Не дивлячись на стільки років, ці глибокі слова не втратили своєї значущості для робітничого класу і до нашого часу. Навпаки, тверда життява діяльність підтверджує на кожнім кроці те, що сказав К. Маркс і Ф. Енгельс в тому маніфесті, маючи на увазі становище робітників, їх інтереси та вихід з важкого положення в ті давні часи.

Робітничу класу в сучасному капіталістичному суспільстві це велика частина працюючого населення кожної країни, що несє на своїх плечах увесь тягар суспільного виробництва, тягар господарського, соціального і культурного розвитку. В заміну за це працюючі маси населення, пролетаріат та незалежне селенство дістають лише відпадки зі столу пануючої класи. А для того, щоб ці маси не спромоглися паразити з себе своїх гнобителів, для цього в руках

буржуазії мається складна машина соціального і національного гніту та визиску, тобто держава. Колесами цієї машини є армія, поліція, суди, церква, школи і т. п. Це є ті кайдани, про які йде мова в Комуністичному Маніфесті.

Не дивлячись на всю складну машину буржуазного панування, робітничу класу готується до остаточної розправи зі своїми гнобителями-капіталістами й безупинно провадить з ними класову боротьбу. З того бачимо, що інтереси робітничої класи є зовсім інші, ніж інтереси буржуазії, дарма що як та, так і друга класа може бути однією спільною національністю. Тому таке велике значення має бойове гасло "працюючих вельою світу". Пролетарі всіх країн, єднитесь! і "Пролетарі всіх країн, а не лише наші". Це тому, що інтереси пролетаріату розламують рими і держав і нації, і щоб солідарно йти до своєї мети — до визволення хярма капіталу, до виконання свого історичного завдання — будови нового, класового суспільства на руїнах капіталістичної системи господарювання й буржуазного устрою.

ЯК РОБІТНИЧА КЛАСА ПОВИННА БОРОНИТИ СВОЇ ІНТЕРЕСИ.

Для того, щоб можна було боронити свої власні інтереси і разом з тим інтереси своєї класи, треба придиватися до того, що доводилося їй до свого оточення; треба вивчати щоденне життя, пізнавати його, довідуватися, як є тепер і як це було раніш на світі. Читання книжок дуже допомагає пізнанню життя в боротьбі за класове визволення. Книжки і часописи бувають різні: є між ними робітничі, а є такі, що панському служать. Треба навчитися їх розрізнявати, а це найліпше можна через освіту. Тому кожний робітник повинен насамперед навчитися читати і писати, хотять би довелися витратити на це багато праці-тутру. Робітник неписьменний це сліпа людина; його треба вести, а відомо, що провідирі бувають різні.

В місці свого перебування треба тісно зв'язатися з робітниками від варстату праці, вступати до професійних спілок та до інших класових робітничих організацій, приймаючи у їх життя активну (живу) участь. Свідомий пролетар обміняє такі собі робітничі організації, що їх заснували вороги робітничі, капіталісти та їх помічники, на те, щоб зводити несподомих на манівці та відтінувати від дисциплінованих, справжніх пролетарських організацій.

Необхідно добре зрозуміти значення пролетарської солідарності і в кожному випадку, коли цього треба, практично виявити правильне розуміння тих слів. Солідарний робітник не йде ламати страйк, не буде пласкати з'язком між чужими про те, хто що говорив в його організації; солідарний, свідомий робітник ніколи не упирається, та не ображається, коли його в порядку організації дисципліни притягають товариші до праці.

В капіталістичному оточенні кожна робітнича організація потребує постійної матеріальної помочі й підтримки. — Революційно-робітничі організації, це бойові частини про-

воюючих мас без огляду на те, який ділячок фронту класового воюють. Так само одначково, чи вони є в першій лінії класової боротьби як політичні партії й профсоюзи, чи це лише етапні частини — забавові, довірогові та культурно-освітні організації.

ХТО Є ВОРОГОМ РОБІТНИЧОЇ КЛАСИ.

Ми читали вже, в чому полягає суть поневолення працюючих в обставинах капіталізму при пануванні буржуазії. Також, як працюючим масам залежить на тому, щоб змістити до основ теперішню економічну, господарську та політичну відносину і замість них збудувати зовсім інші, нові, такі, як є в Радянському Союзі, що в своїй розвитку швидкими кроками прямує до соціалізму — так само на другому боці в таборі буржуазії є жагує бажання захищати все до старому, нічого не чинять не перебудувати, а де можна — привернути навіть давно минулі відносини, коли з робітним класом поводились гірше, ніж з худобою.

Ворогом працюючих є кожен, хто зі шкери діє, але тільки не вносить ніяких поліпшень в умови праці робітничества. Ворогом працюючих є той, хто примує робітничу працю працювати, хто як би міг, то казав би їй 16 годин на добу пороти йому підсєм, аби тільки видобути з нього більше прибутку.

Ворогом працюючих є кожен, хто невидить робітничу працю, хто кидє кривим оком на класово-свідомих робітників та їх організації; ворогом є той, хто терпить не може слів буржуазії, визиску, класової боротьби, соціальної революції, диктатура пролетаріату, соціалізму.

Ворогом працюючих є кожен, хто зі шкери діє, але тільки не вносить ніяких поліпшень в умови праці робітничества. Ворогом працюючих є той, хто примує робітничу працю працювати, хто як би міг, то казав би їй 16 годин на добу пороти йому підсєм, аби тільки видобути з нього більше прибутку.

ЯК ВОРОГИ ПРАЦЮЮТЬ НА ШКОДУ РОБІТНИЦТВА.

Коли скрізь чуємо слово "класова боротьба", то ясне, що в боротьбі мується бути дві сторони, дві сили. Божья з цих сторін намагається яко найбільше завдати втрат та шкоди своєму противникові, розбити його до щенту, знищити, аби тільки виграти війну.

На війні як на війні: одні старяться пролітати в таборі другого і побачити там нагороду. В той час, коли пролетаріат має шов тафти, коли він б'є, верто каже, як його шов, — пануюча класа — буржуазія не може шакром отверго воювати з робітничеством, бо не хоче признатися до того, що вона є проти поступу, проти ширення в народних масах справжньої культури, що вона є проти свободи і рівності, не дивлячись на те, що ці гасла часом чуємо із уст самих агентів буржуазії.

КИТАЙСЬКА АРМІЯ.

"Красная Газета" з Москви доносить, що Китай не має властивої армії. Кожда політична група, навіть кожда впливова особа має свою власну армію. Всіх воюків є в Китаю півтора мільйона! Удержання цієї армії коштує 700-900 мільйонів рублів річно. Військо доповнюють зверховані орендовані. При вербуванні послугуються дуже примітивними методами. Кожний військовий відділ, що потребує музички, висилає в село, або місто старшину з кількома людьми, які наймуть собі дім і прикріплюють на ній червону хоругву з написом: "Тут приймають добровольців до н-ного полка". Старшини китайської армії є абсолютні дволітні курсів мукденської військової академії, або абсолютні інших військових шкіл. Дуже часто їм надають підстаршини. Інші є закондонні інструкційні старшини, між ними ча-

же навряд, чи всіх їх зможе використати проти Радянського Союзу. Правильніше, що організуватимуть окремі пролетарські загони з найодчайдушніших білогвардійців. Це вже тепер і роблять. Білі в Манджурії, в Харбїні, поспішаються, виявляють свої сили, організуються, розподіляються відповідно до зброї й по районах. На чолі районів є окремі начальники. Найбільші загони формують генерали Бардзілівський і Володченко; крім того організують чимало дрібних загонів.

На східних кордонах Манджурії білогвардійські банди сформувались і готові перейти на радянську територію. Помітно, що чимало білих зібралось коло Хайлару, але тут їх менше. Білогвардійці збиралися спустити під косягір поїзд, що ним їхав Мельников, але з цим їм не пощастило.

Колі їдуть від Харбїна, то щоразу бачим військові ешелони. Станці зарита військом, китайських салдат на кордон везуть у заломбованих вагонах. В одкритих вагонах самі офіцери. Починаючи від Гігана ріють плащі. Це довгі рови й в дощі це будуть чудові канали для стікання води. Салдатам на руки набив не дають, бо бояться, що вони стиснуть хув'язами. В прикордонних частинах салдатам видають нові плащі, а в глибині Манджурії салдати ходять у солоняних бридях, обдерті. Військ з червоні не платять платні. На цьому гурті недавно бунтувалися цілі полки. В китайській частині Харбїна теж повстав полк. Салдати нічого не навчили, неосвідчені, не хочуть воювати. Колі їх везуть на кордон, їм в'яже не кажути. При першій нагоді салдати втікають.

Щоб порівняти "боєздатність" китайського війська й червоної армії, Мельников дав заяву американського журналіста Мекензі. Він, як сторінний спостерігач, бачив тих і тих. Мекензі, у розмові з Мельниковим, сказав:

Якби я був молодий, я так смівся б, що стіни попадали б. Я передбачаю вельо комуністичного моменту, коли китайські салдати зваяться зустрітись з червоноармійцями в бою.

РУСЬКІ ПРОЛЕТАРІ ГОТУЮТЬСЯ ДО РЕВОЛЮЦІЙНОЇ БОРОТЬБИ.

Есенський з'їзд фабзавкомів Руського краю, на якому було репрезентовано 183 фабзавкомів, 122 підприємств, 241 тисяч робітників, вибрав комітет з 15 членів. Комітет репрезентує фабзавкоми краю. З'їзд ухвалив утворити на всіх підприємствах корпорації революційних довірених осіб. Крім того, ухвалено провести делегатський конференції робітників, що працюють у будівельній, металургійній та гірничій промисловості краю, щоб полекшити мобілізацію робітничої класи в майбутніх економічних боях і під своїм керівництвом на кожному підприємстві.

З'їзд запрягнувся боротися, не зв'язуючи на профспілкову бюрократію та махінації з угодівськими інстанціями. Робітникам на підприємствах краю пропонують скрізь утворювати організації самооборони, зв'язуючи на шораз активніші виступи фашистів та соціал-фашистів. У зв'язку з воєною небезпечкою, що зростає, ухвалено вибрати антивоєнні комітети.

УКРАЇНІЗАЦІЯ "ОДЕСЬКИХ ІЗВЕСТИЙ".

За постановою одеського окружного КП(б)У газета "Одеськіх Известия", перейменовується в "Чорноморську Комуну". Перший номер "Чорноморської Комуну" українською мовою вийшов 3. серпня.

Білогвардійці й самі вважають, — сказав Мельников, — що їх у Манджурії тисяч із 12, а справді здатних до боротьби ледве чи набереться тисяч 5. Єдності серед білих немає, от-